

INSTITUT
VÍCTOR SEIX
DE POLEMOLOGIA

**MEMORIALS JOAN XXIII
PER LA PAU**

**Universitat
Internacional
de la Pau**

In memoriam
Frederic Roda
1924-2006

LA PAU SENSE ADJECTIUS

MOVIMENTS PER LA PAU SENSE ADJECTIUS A CATALUNYA

Quan a la primavera dels anys seixanta d'aquest segle passat aparegueren pels carrers i places de les nostres ciutats les tanques publicitàries del règim proclamant ufanosament 25 anys de pau, en coincidència amb el temps de la victòria militar que permeté al bàndol vencedor d'arrabassar el poder, en la consciència crítica de les joves generacions que no havien fet la guerra i, ara, patien les conseqüències d'un país dividit entre vencedors i vençuts, aquell era, amb l'embolcall fal·laç de no pocs missatges, un anunci propagandístic ofensiu.

La guerra civil dels anys 1936-1939 havia empobrit tràgicament el país. L'havia portat, amb les vides sacrificades d'un i altre costat, els ciutadans exiliats a l'estranger i les fronteres tancades, a un clima social i cultural asfixiant, sense esperança. No hi havia llibertat. Les simples aproximacions a la realitat, amb les reflexions contrastants que generaven, eren per als guardians del sistema imposat, atacs subversius al servei del comunisme internacional. Només hi havia una alternativa, el silenci o la presó i, no pas rarament, rere judicis sumaríssims, la condemna a mort. Aquella era la pau dels cementiris.

Arribats a la dècada dels anys cinquanta, tanmateix, aquella campanya publicitària no aconseguí els aires «trionfals» de just acabada la contesa bèl·lica. Amb tota seguretat pretenia «només» deturar els corrents de la resistència pacífica que minava els falsos fonaments del règim. Les joves generacions sindicals, universitàries i eclesials, en efecte, ja s'havien obert aleshores als ideals de la llibertat, la justícia i la defensa dels drets humans i, com a conseqüència, ja havien donat signes evidents de disconformitat. Bé que amb titubeigs comprensibles, des de molts angles, s'introduïen a poc a poc entre nosaltres, els corrents socials i culturals que treballaven per la pau per a tothom, sense adjectius. La guerra no portava la pau. Les guerres només produeixen sofriment i pobresa, no tenen sentit. Després de la guerra, indistintament, tots som vençuts.

A Europa, tant després de la primera conflagració mundial com, en particular, després de la segona, amb la ferma decisió de construir la pau mitjançant la resistència pacífica, la deso-

bediència civil i, en definitiva, la no-violència-activa, a l'escola del Mahatma Gandhi, s'havien significat de temps al respecte iniciatives, moviments i organitzacions molt rellevants. Els seus missatges, d'una o altra manera havien travessat la frontera. Més: alguns dels seus líders, que vingueren a visitar-nos, Jean Goss, Hildegard Mair i Lanza del Vasto, entre d'altres, impulsaren, i de quina manera!, la consolidació entre nosaltres del pensament pacifista, alhora que feien la demostració dels mètodes en consonància per aconseguir la pau i, doncs, promoure amb aquest fi la naixença de moviments autòctons.

PAX CHRISTI, MOVIMENT CATÒLIC INTERNACIONAL PER LA PAU

Un d'aquests moviments, Pax Christi, aconseguí d'entrar amb força gràcies a les rutes internacionals per la pau que amb encert imaginà, a les quals s'apuntà ben aviat un grup de joves catalans, la llavor de la qual naixeria ben aviat una secció local del moviment. A les iniciatives que posà en marxa aquesta secció, amb més entusiasme que mitjans, es deuen tot una sèrie de rutes locals, estatals i també, portades a casa, internacionals. Així, amb l'estol d'aquells «routiers» que feien a peu viles i pobles, que s'hostatjaven acollits per les famílies que prèviament els havien sol·licitat, que teixien llaços d'amistat comptant respectuosament amb les diferències lingüístiques, confessionals i ideològiques, que cantaven, pregaven i es comprometien per la pau, ben aviat, sense pretendre-ho, en contacte amb la gent, es despertà arreu l'ideal de la pau desitjada, la pau sense adjectius. Recordem-ne amb agraïment els agosarats promotors d'aquella moguda que ja no són entre nosaltres: Xavier Rocha, Víctor Seix, Josep Gomà, Alfonso Carlos Comín i Frederic Roda. Entre els pioners d'aquest moviment pacifista és just de mencionar Carlos Santamaria, home de tarannà dialogant i de gran obertura de pensament, creador i principal animador de les anomenades «Conversacions Catòliques de Sant Sebastià», l'espai de debat europeu de remarcable nivell intel·lectual que inicià la seva singladura al voltant dels cinquanta. Ell fou el primer president laic de Pax Christi, moviment internacional per la pau, reconegut pel Vaticà, un temps, durant la passada guerra mundial, somniat a la presó o en camps de concentració, amb mons. Pierre-Marie Théas, d'un costat, i el caputxí

Manfred Hochhammer, de l'altre, per cristians francesos i alemanys amb vista a la reconciliació d'ambdós pobles. Amb el seu suport, la primera etapa del moviment entre nosaltres fou excepcionalment fecunda. En aquells temps de sequera, l'únic pal de salvació amb el qual pogueren agafar-se els qui junts volien lluitar per la pau. Amb els contactes internacionals, que permetien d'obrir-se als nous corrents del pensament europeu, la llavor fou oportunament assaonada per l'«aggiornamento» de Joan XXIII, amb el Concili Vaticà II i l'encíclica que deixà en testament, «Pau a la terra». Fou en aquests moments, de màxima implantació del moviment a casa nostra, i, alhora, de gran compromís, –per manca de recursos econòmics la secció local hagué d'abandonar el comitè internacional, del qual formava part–, que Frederic Roda assumí la més alta responsabilitat del moviment com a president laic per a tot l'estat.

FREDERIC RODA, PRESIDENT LAIC DE PAX CHRISTI

Amb un abans i un després de la mort del dictador, a Frederic Roda li correspongué d'exercir el càrrec en coincidència amb els temps de la transició democràtica. D'entrada compregué, amb lucidesa, que calia mantenir els mínims d'organització per garantir les ofertes típiques del moviment a nivell local i internacional, i, alhora, a mesura que es produïen els canvis socials i polítics fer passos endavant per anar més a fons degudament ateses les problemàtiques de la pau i la justícia. Calia fer-se, és a dir, amb l'arrel dels conflictes per descobrir-ne amb tots els mitjans a l'abast la sortida.

L'INSTITUT VÍCTOR SEIX DE POLEMOLOGIA

La mort en accident de tramvia a Frankfurt, l'any 1967, del seu amic i col·laborador entranyable, l'editor Víctor Seix, suggerí a Frederic Roda la idea d'introduir, per homenatjar-lo, com a testimoni de constant preocupació activa per donar un contingut científic als problemes de la pau, la sociologia dels conflictes, mitjançant la creació, per aquest motiu, de l'Institut Víctor Seix de Polemologia. Amb aquest fi, després d'estudiar les característiques de les propostes que al respecte funciona-

ven aleshores a Europa, associà al projecte els familiars i amics de Víctor Seix i el dotà de l'estructura interna imprescindible per començar a actuar. Amb el pensament posat en no pocs conflictes anquilosats aquí i arreu, l'Institut oferí durant un temps conferències, cursets, seminaris i, en la mesura de les seves possibilitats, atorgà beques per a la investigació.

EL MEMORIAL JOAN XXIII PER LA PAU

D'ençà de l'any mateix de la seva creació, el 1967, l'Institut ha atorgat any rere any el Memorial Joan XXIII per la Pau a favor, majoritàriament, de les persones significades, a parer del jurat, —que s'ha reunit successivament a Barcelona, Toluges, Vic i, darrerament, Sant Cugat del Vallès—, en la promoció de la pau a través dels diversos àmbits del seu testimoniatge de vida i actuació, senzill i, per això mateix, efectiu. Els Memorials han esdevingut, amb el temps, el complement imprescindible de la recerca científica dels conflictes, la polemologia. Ens diuen, més enllà d'ideologies i confessions religioses que, per negativa que sigui la nostra percepció de la societat, si dialoguem i ens produïm amb confiança en nosaltres mateixos, si ens deixen seduir pel bé i la veritat, posem les condicions que generen la pau i, doncs, salvem l'anomenada per alguns crisi epocal.

LA UNIVERSITAT INTERNACIONAL DE LA PAU DE SANT CUGAT DEL VALLÈS

L'any 1984, l'Institut Víctor Seix de Polemologia presentà el projecte, que fou aprovat i patrocinat per l'Ajuntament de Sant Cugat del Vallès, d'organitzar les activitats de la Universitat de la pau de Sant Cugat del Vallès, de la qual és rector i, així mateix promotor, Adolfo Pérez Esquivel, Premi Nobel de la Pau 1980 i, amb una anticipació de tres anys, Memorial Joan XXIII. Al llarg de la seva trajectòria la Universitat, només amb un any d'interrupció, ha cobert en escriu la seva comesa durant la segona quinzena del mes de juliol amb cursos sobre diversos blocs temàtics de tot el món, conferències, taules rodones, seminaris, exposicions, concerts i, així mateix, actes lúdics, amb el desig sempre de caminar molt més enllà.

Frederic Roda morí a Bellaterra el dia 1 de març de 2006 a l'edat de 82 anys. Al recordatori del comiat que familiars i amics li van dedicar hi havia aquests versos de Giacomo Leopardi:

*Sempre vaig estimar aquest erm pujol / ... M'hi sec i contemplo
inacabables / espais del més enllà i sobirans silencis i profun-
díssimes paus / que en el pensar imagino: on gairebé / el propi
cor s'espanta. I mentre el vent / escolto trèmer entre les fulles / a
aquell silenci infinit les seves veus comparo.*

Ara, comptant amb la deixa de Frederic Roda, amic i mestre, que sigui aquest el bon auguri per seguir lluitant tots per la pau, pels camins que ell ens ha fressat.

Joan Botam
Institut Víctor Seix
de Polemologia
25.04.06

**ELS MEMORIALS JOAN XXIII
PER LA PAU**

El Memorial Joan XXIII per la Pau fou instituït el 1967 i és atorgat, anualment, a persones o institucions per accions a favor de la pau. L'acte de designació ha tingut lloc a Barcelona, a Toluges (Pirineu Orientals, França) on el 1027 i sota la presidència de l'Abat Oliva, fou promulgada la institució medieval Pau i Treva. També s'ha celebrat a Vic, ciutat que acollí uns anys més tard la mateixa reunió de la Pau i Treva.

El Memorial Joan XXIII per la Pau ha estat atorgat a des del 1967 fins al 2010:

1967 LUCIANO PEREÑA

Catedràtic de Dret Internacional de la Universitat de Madrid, per les seves publicacions sobre temes de pau, entre d'altres, *En la frontera de la paz, Bien común y paz dinámica*.

1968 SANTIAGO GENOVÉS

Antropòleg i investigador de la Universitat de Mèxic, pels seus estudis i investigacions difosos en el llibre *El hombre entre la guerra y la paz*; i per la seva pel·lícula *¿Pax?*

1969 HELDER CÁMARA

Arquebisbe de Olinde-Recife (Brasil), per la seva acció en favor dels oprimits i la denúncia de la injustícia social a Brasil.

1970 PEPE BEÚNZA

Objector de consciència, condemnat a presó durant molts anys a Espanya. Fou el primer objector de consciència catòlic del país i contribuí, en bona mesura, a crear un estat d'opinió que fes necessària la revisió de la legislació espanyola sobre l'objecció de consciència.

1971 CONCILI DE JOVES DE TAIZÉ

No fou acceptat per considerar, el prior del Monestir, que el projecte era encara en curs.

1972 JOSÉ MARÍA DE LLANOS

Jesuïta, publicista, per la seva dedicació personal i crítica a l'establiment d'unes condicions de pau a Espanya, a través d'un intens treball de molts anys, reflexat en el seu llibre *Un plan de paz*.

1973 LLUÍS MARIA XIRINACS

Sacerdot, per la seva acció de no violència activa en favor de la pau.

1974 GONZALO ARIAS

Pels seus treballs i escrits, pels seus llibres, pel seu testimoni personal a través de la lluita no violenta i, especialment, per les seves iniciatives de comprensió i acció en la qüestió de Gibraltar.

1975

No s'atorga per canvi en el sistema de designació i, des del 1976, l'atorgació s'ajusta als anys naturals.

1977 ADOLFO PÉREZ ESQUIVEL

Nobel de la Pau 1980, argentí, per la seva acció de no violència als països llatinoamericans a través del *Servicio Paz y Justicia*.

1978 EDUARDO CHILLIDA

Per la seva lluita pacífica a favor del poble basc, pel seu convenciment que existeixen solucions pacífiques pels problemes i per la seva participació en les campanyes a favor de l'amnistia i a d'altres causes humanístiques.

1979 JOAQUÍN RUIZ JIMÉNEZ

De Madrid, per la seva mantigunda i coherent acció de pau i de reconciliació entre els homes i els pobles de l'Estat espanyol; per la seva dedicació a la defensa dels drets humans; per la seva atenció a qualsevol país o societat i, molt especialment, als països sudamericans on fos necessària una acció de restabliment de la justícia; i pel testimoni, realitzat en temps difícils i en circumstàncies especialment contradictòries, davant les noves generacions.

1980 ALBERTO INIESTA

De Madrid, per la seva labor de reconciliació i de pau entre persones i ideologies; per la defensa de la justícia en el món polític, laboral, econòmic; per la seva actuació en defensa de la vida i contra la pena de mort; per la seva labor en favor de l'objecció de consciència; per la creació d'una comunitat cristiana autènticament popular; i per la seva activitat com escriptor i poeta al servei dels valors humans.

1981 PACO CASERO

De Granada, per reconèixer en ell la lluita pacífica dels treballadors andalusos; per la seva constant acció a favor d'un poble secularment humiliat; per la seva profunda convicció de la possibilitat real i racional que existeix per als camperols andalusos de viure dignament a la seva terra; per la seva ferma voluntat de resolució dels problemes agraris; per la seva història de compromís personal amb aquests objectius; i per l'opció típicament no violenta manifestada en les seves accions reivindicatives.

1982 MOHAMED BEN BELLA

Per la seva dolorosa lluita abans i ara en favor de la dignitat, la independència, la unitat i el progrés del seu poble i de tot el món mahometà, recolzant tots els seus esforços en el valor de la persona humana i en el dret religiós cultural heretats del seu poble, sempre contrari a tota bel·ligerància i fanatisme.

1983 MARÍA LÓPEZ VIGIL

Per la seva labor periodística a Europa en diferents publicacions en favor del coneixement de la situació llatinoamericana en el camp dels drets humans; pel seu compromís personal a El Salvador des de la Universitat Centroamericana, que acabà amb la seva detenció i expulsió del país; per la seva reflexió cristiana alliberadora del poble, simbolitzada en el seu llibre *Un tal Jesús*; i per la seva inserció actual des de Nicaragua en defensa dels drets del poble, acossat des de l'exterior i que vol viure en pau.

Menció de Reconeixement per a:

TAULA DE LA PAU

D'Euskadi, impulsada pel lehdakari Carlos Garaikoetxea, des del seu lloc de reponsabilitat. Els reunits a Toluges volen principalment posar en relleu, amb la seva solidaritat, el convenciment que comparteixen que, també a Euskadi, només a través del diàleg i del respecte, serà possible enfortir l'esperit de convivència, dilucidar els problemes que planteja i, junts, construir la pau,

1984 JUAN MARI BANDRÉS

Advocat guipuscoà, per la seva tasca encaminada cap a la pacificació d'Euskadi, a través de camins de diàleg i de negociació.

1985 PILAR MALLA

De Barcelona, per la seva dedicació, des de sempre, al treball en favor de la pau, mitjançant la defensa personalitzada dels drets dels marginats feta, amb alta competència professional i, alhora, amb una específica i profunda identificació emocional, des dels diferents llocs ocupats en les instàncies públiques i privades.

1986 XAIME ISLA COUTO

De Santiago de Compostela, per la seva extensa i profunda acció de defensa dels drets humans especialment vinculada a la societat gallega; creador, amb una mentalitat cristiana renovadora, de diferents iniciatives culturals, polítiques, econòmiques i editorials.

1987 LLORENÇ VIDAL

Educador de la pau; pioner d'iniciatives com el DENIP (Dia Escolar de la No-Violència i la Pau); autor i divulgador de treballs que ajuden a la reflexió per a la convivència pacífica entre la gent dels pobles, de confessions religioses i ideologies diferents.

1988 JOSEP MARIA ESPINÀS

Pel seu testimoni de fidelitat als valors humans, a l'esperit de diàleg i de convivència pacífica; per la seva actitud de tolerància des d'una fermesa de conviccions; per la seva atenció a la novetat des d'un profund respecte a la història col·lectiva; per un estil d'intel·liència crítica i una aguda sensibilitat als valors de la bellesa.

1989 CARLOS SANTAMARIA

Per una llarga trajectòria vital, intel·lectual i emotiva al servei del pensament i de l'acció per la pau; mestre de generacions que han lluitat per unes condicions socials i polítiques més justes; exemple de fidelitat al pensament propi, recte, apassionat i coherent.

Menció de Reconeixement per a:

JEAN-MARIE TJIBAOU

Pel seu testimoni de reconciliació i de reivindicació dels drets dels pobles de Nova Caledònia, que el conduí a la mort.

1990 CRISTÓBAL HALFFTER

Que ha posat, en molt bona mesura, la seva investigació i pràctica de noves formes expressives de l'art musical –i en quant a la bellesa és una realització de pau– com a vehicle de missatges de justícia.

1991 PERE CASALDÀLIGA

Bisbe de Sao Félix do Araguaia, per la seva defensa dels pobles i de tots els desvalguts; per la seva lluita profètica front els pragmatismes de tots els poders; i pel crit d'esperança que interpel·la tota la humanitat.

Menció de Reconeixement per a:

JAUME BORI

De Tarragona, impulsor de la pau i home compromès fins a darrera hora amb la causa dels pacificadors, sempre des de l'ombra i de la senzillesa. El seu testimoni és la seva pervivència entre nosaltres.

1992 AURORA BILBAO

Metgessa basca, pels seus estudis sobre les greus conseqüències per a la humanitat de les armes atòmiques; per la seva activa divulgació d'aquests estudis, àdhuc en circumstàncies difícils; i pel seu treball positiu d'estímul a la societat civil en favor de la causa de la pau, del desarmament i de la desmilitarització.

1993 MARIA JESÚS ARSUAGA

Per la seva llarga dedicació personal i organitzativa a la causa i reconeixement dels drets dels refugiats polítics, fins i tot molt abans que tingués la urgència i l'acuitat del moment present; per la previsió que va representar la detectació d'aquest greu problema; i per la seva fidelitat a una tasca important, poc coneguda i absolutament necessària.

Menció de Reconeixement per a:

LLUÍS SANS

Amb l'equip de MACI (Moviment per l'Atenció a Certs Infants) per la introducció, a través d'una llarga trajectòria de servei, de la guarda i custòdia a favor dels infants mancats de llar, contribuint així a la construcció d'una societat més equilibrada i pacífica.

Menció de Reconeixement per a:

CONXA MILLAN i AGUSTÍ DE SEMIR

Per la seva llarga existència de compromís social i polític, basada en la seva convicció en la dignitat humana i per la seva manera de fer, solcada d'amistat, de treball i d'esperança.

1994 RODOLFO QUEZADA TORUÑO

Bisbe de Zacapa (Guatemala), per la seva tasca a favor de la reconciliació i la pau i del respecte als drets dels pobles indígenes en una país, Guatemala, que fa trenta-quatre anys que viu en guerra civil. Quezada Toruño, al costat de la Nobel Rigoberta Menchú, Samuel Ruiz i tants d'altres, són un exemple en el gran repte de la Veritat i la Conciliació.

Menció de Reconeixement per a:

MIQUEL CASANOVAS I PRATS

De Manlleu, pel seu treball fet, especialment des de les Escoles d'Adults de Manlleu i de Vic i des d'Osona Solidària, per oferir als sectors socials més febles, especialment als immigrants magrebins, les eines culturals imprescindibles perquè puguin viure amb la dignitat que la nostra societat sovint els nega; per crear un teixit social on la diversitat cultural sigui concretament enriquidora i positivament viscuda.

1995 JOAN GOMIS I SANAHUJA

Home de pau, testimoni viu de la transició conciliar; assagista i creador d'opinió; animador i impulsor de gestos i campanyes per a la solidaritat entre tots els pobles.

1996 JAUME MATEU

Pallasso, equilibrista i funàmbul, conegut amb el nom artístic de TORTELL POLTRONA, per la seva tasca a favor dels nens en països en guerra, com Palestina, Sàhara, Bòsnia o Croàcia, o greument malalts, portat per la seva sensibilitat fonament humana i el seu art, capaç de capgirar mentalment les situacions, amb sentit de l'humor en sintonia amb el missatge positiu.

1997 JESÚS M. ALEMANY

De Saragossa, per la seva trajectòria de testimoni de pau i servei a la investigació sobre els conflictes, sobretot a través del *Seminario de Investigación para la Paz*, així com també per la seva capacitat de comunicació amb l'opinió pública en el camp de la pau i de la justícia.

Menció de Reconeixement per a:

JOAN LLORT I BADIES

De l'Espluga Calba, pel seu esperit de reconciliació a l'Espluga Calba i comarca de Les Garrigues, i pel seu impuls a obres de promoció social, generadores d'esperança col·lectiva.

1998 RAIMON PANIKKAR

Pel seu itinerari personal de recerca, diàleg i construcció d'una societat cada dia més alliberada i convivencial a la llum de la tradició espiritual pròpia i de les altres religions, especialment de l'orient, amb una projecció que, tornada a casa, compta amb una reconeguda estima universal.

1999 ELISEU CLIMENT

De València, pel seu testimoni continuat de coratge, humor i tenacitat, en moments favorables i en moments de greus dificultats, a favor dels drets elementals de la terra, de la llengua, del diàleg i de la cultura, fonaments de l'única pau possible.

2000 MIGUEL GILA

Qui, amb tanta raó per al rancor i la venjança, ha resolt la gran guerra fratricida amb una amable bondat. La distensió entre les parts bel·ligerants –sempre renovades i potser inevitables– troben en l'humor constructiu la millor de les medicines. Tota una vida per l'antimilitarisme, la pau i la reconciliació.

2001 ALBERTO PIRIS

General d'artilleria a la reserva, per la profunditat dels seus estudis sobre els conflictes i per la difusió permanent les bases de construcció de la pau des d'un coneixement profund dels mecanismes bèl·lics i des d'una decidida actitud d'esperança.

Menció de Reconeixement per a:

MARIA ROSA FARRÉ

Militant cristiana en temps difícils en sintonia amb l'esperit del Vaticà II a través del seu testimoniatge i de la seva creativitat en obres com el CICF (Centre d'Influència Catòlica Femenina), Escola de Periodisme de l'Església i, darrerament, l'Associació Cristianisme i Segle XXI.

Menció de Reconeixement per a:

JOSEP DELÀS

Defensor de totes les causes a favor de la dignitat de la persona, exemple de bonhomia i model en l'acceptació clarivident de la seva anunciada mort.

2002 MOSSÈN JOSEP DALMAU I OLIVÉ

Capellà de Gallifa, per la seva tossuderia sempre a favor de la persona, per sobre de qualsevol llei humana o divina. Sempre al servei dels més marginats, els més fora llei, a la recerca constant d'una veritat de pau i per la pau, la gran aventura de la vida. Raó i pacifisme al servei de totes les causes justes.

Menció de Reconeixement per a:

MERCÈ CANUDAS I FEBRER

Vigatana al servei de la seva comunitat humana, sempre decantada a favor dels més desvalguts, deprimits, desplaçats. La seva vivència cristiana i la irrenunciable convicció catalana fonda, sense desmai, a favor dels pobres i immigrants.

Menció de Reconeixement per a:

TERESA CARRERAS I BERTOMEU

Per la seva llarga i generosa vivència personal del país i de la no violència; per la seva permanent disponibilitat; pel seu recolzament constant; i per la seva engrescada participació en les lluites a favor de la utopia.

2003 JOAN MISSER I VALLÈS

Promotor entre nosaltres, des de l'anonimat, durant els anys de la lluita per la democràcia, la llibertat i la pau, dels moviments pacifista i ecumènic. I pel testimoniatge d'entesa entre diferents cultures, que ha fet palès amb el seu llibre *Immigrants avui, catalans demà*.

Menció de Reconeixement per a:

PLATAFORMA ATUREM LA GUERRA

Perquè ha promogut la solidaritat de la societat civil entorn de la utopia de la Pau front la imposició d'una guerra il·legal i injusta. I perquè ha esta capaç de aglutinar el sentiment pacifista de la població més enllà d'ideologies, edats i procedències.

2004 PEDRO ARROJO AGUDO

Físic de Saragossa, perquè en la seva persona s'ajunten quatre característiques que el converteixen en un líder social a qui la gent estima, valora i segueix per les seva generositat i força de convicció.

Per la seva condició dialogant convençut de la noviolència, que no estalvia esforços per mediar i impulsar sortides negociades tant en conflictes socials com polítics.

Per la contribució fonamental a la societat d'un nou estat de consciència sobre la cultura de l'aigua, tant clau per al desenvolupament humà com a condició imprescindible de pau.

2005 JOAN SURROCA I SENS

Educador i museòleg, per les seves aportacions a l'àmbit de l'educació en els valors de llibertat, justícia i dignitat humana; per la seva capacitat innovadora en la museística com a eina de comunicació entre persones, pobles i generacions; per la seva tasca en favor de la Pau, com a promotor de la Llei Catalana de Foment de la Pau, com a membre amb llarga trajectòria a Justícia i Pau i com a primer parlamentari que s'ha declarat objector fiscal.

2006 JONAN FERNÁNDEZ

Analista de Conflictos, per la seva trajectòria de més de 25 anys a favor de la convivència i la pau en el País Basc, des de la consciència ètica de refús a la violència i a tota forma de tortura. Aquesta trajectòria, feta en un primer moment a través de Elkarri i actualment de Baketik, Centro por la paz. Elaboració ètica de conflictos, es manté sempre en sintonia amb les esperances de tota la societat basca i el convenciment que la suma d'aportacions amb aquest fi ha de conduir de forma irreversible a la consecució de la pau desitjada.

2007 FÈLIX SALTOR I ASSUMPTA CASAS

Per la seva trajectòria de vida en defensa de la noviolència ghandiana desenvolupada des de fa 50 anys amb els Amics de l'Arca i els Artesans per la Pau.

Igualment impulsors dels Silencis per la Pau que, amb perseverància i convicció, tots els dijous de l'any, trameten un missatge de denúncia contra la guerra.

I Menció de Reconeixement per a:

JOSÉ ANTONIO CORBERA I GUBERN

Com a referent de testimoniatge i implicació en iniciatives i propostes de pau, dutes a terme de manera callada, efectiva i de constant recolzament.

2008 SOR LUCIA CARAM

Dominica contemplativa, persona inquieta i inquietant, lluitadora per la pau i la justícia.

Per la seva sensibilitat i obertura al diàleg i la pregària interreligiosa, de notable incidència entre els joves i, per la seva obra de solidaritat amb Tucuman (Argentina).

I Menció de Reconeixement per a:

RODA DE LA PAU DE SABADELL

Moviment ciutadà que de forma constant manifesta el seu rebuig a les guerres.

2009 VICENT MARTÍNEZ GUZMÀN

Profesor titular de Filosofia i Director de la Càtedra UNESCO de Filosofia per a la Pau de la Universitat Jaume I de Castelló. Per la seva tasca pedagògica i aportació d'eines per a la interpretació dels conflictes, per la seva capacitat de crear escola i pel seu convenciment de les possibilitats humanes per a fer les paus.

I Menció de reconeixement per a:

BRIGADES INTERNACIONALS DE PAU

Per la llarga experiència de compromís personal i col·lectiu en favor de la noviolència i de acompanyament de persones que treballen per la pau i pel respecte dels drets humans en situacions de conflicte.

2010 JOAN GODAYOL I COLOM

Bisbe emèrit de Ayaviri (Perú), per les seves qualitats humanes manifestades a través d'una trajectòria de diàleg i servei, especialment entre els pobles indígenes dels Andes (prelatura d'Ayaviri).

Home de pau, de tarannà obert, dialogant, proper a tots els qui cerquen amb sinceritat, arreu, aquí com al Perú la justícia i la pau.

Fidel als postulats de la teologia de l'alliberament enmig d'un món marcat pels conflictes, segueix prodigant-se per la concòrdia amb bon humor i esperança.

Grafisme + impressió amb la col·laboració de Fundació Tam-tam
D. L.: B. 25815-2006

**Universitat
Internacional
de la Pau**